

ved vilde vinde eller tabe. Jeg troer nemlig, at hvergangn et ſaadant Spørgsmaal foreligger, vil man blandt alle de andre Omſtændigheder, der bør have Indflydſe paa den Sum, der beſtemmes, ogſaa tage Henſyn til, om Meningen er, at Vedkommende ſkal have ſærlig Gage for de Embeder, han kommer til at indtage, eller ikke, og at man ogſaa vil lade det influere paa Apanagens Størrelſe. Det kan maaſtee føre til, at der den ene Gang beſtemmes noget Mindre, en anden Gang noget Mere; og det vil i alle Tilfælde være af høit underordnet og, jeg lægger til, af tvivlſom Beſtaffenhed. Derimod maa jeg lægge ganſke særdeles Vægt paa, at Medlemmerne af Kongehuset, der ſo maae behandles Enhver iſær under den Forudſætning, at han efter ſin Orden kommer til at beklæde Rigets Throne, ſelv om en og anden af dem ved Dødsfald, inden hans Tid kommer, ſkulde blive forhindret derfra, ſtaa i en Stilling, der er højere og mere uberørt af de forſkjellige Conſlicter end de lønede Embedsmænds i Staten, at diſſe høie Perſoner ikke blive rammede af de Vebredſer, man maaſtee ved en naturlig Kamp mod Bureaſtratiet kommer til at udſlynge mod Embedsſtanden. Endvidere ſkal jeg tillade mig at reiſe en beſemt Paastand imod en Dtring ved den tidligere Behandling af den ærede Finantsmiſter. Det er ikke en Formodning; men det er Noget, jeg veed af hvad jeg har hørt atter og atter lige fra min Barndom og det fra ſaa mange forſkjellige Sider, at jeg er overbeviiſt om, at det er den almindelige Stemning, at der herſker ſtor Utilfredſhed med det hurtige Avancement, ſom Prindſer af Kongehuset gjøre i Militaſretaten. Jeg roer ikke dette, jeg dadel det tværtimod; thi jeg troer, at det berøer paa en høit indſtrænket politiſt Synsmaade; men det finder ſin naturlige Forklaring deri, at de indtage de lønede Pladſer i Staten.

Jeg troer overhøvedet, at man føder en Miſforſtaaelfe derved, at man giver diſſe høie Perſoner endeel af de Indtægter, de ſtulle have, i Form af Gage i deres Stilling; man føder den Foreſtilling, at dette fra et høiere politiſt Standpunkt viſtnof rigtige hurtige Avancement er en Folge af ſærlig Dygtighed og ſærlig Fortjenefte, medens Meningen blot er, at man vil ſætte dem iſtand til itide at ſaae et Overblik, ſom man ikke kan ſaae paa de lavere Trin af den militaire Embedsſtige. Dette er alſaa de Betragtninger, iſølge hvilke jeg paa ingen Maade for mit Vedkommende kan opgive Gaabet om eller Beſtræbelſer for at ſee Sagen endt i det Væſentlige paa den Maade eller med det Udbytte, ſom vi tilſigtede ved den tidligere Behandling her i Thinget. Jeg ſagde, at jeg troer ogſaa, at der vil opnaaes nogen Forbedring ved at forandre Affattelfen i Dvereensſtemmeſe med mit Forſlag. Den første og mindre væſentlige Forbedring ligger, troer jeg, i Summen. Jeg troer, at man hellere bør give den Vedkommende eſter en rund Sum en Indtægt og ſaa beſtemme, at derved ikke ſkal være nogen ſærlig Indtægt i Gage. Jeg troer, at, naar man regner det ud i enkelte Hundreder, ſaa ſaaer det ikke ſaa ſmukt et Udſeende ſom ellers. Det er imidlertid naturligtviis noget Uvæſentligt. Hvad jeg derimod maa lægge mere Vægt paa, det er den hele Maade, hvorpaa man udtrykker den Tanke, at Embedsſtilling ikke ſkal give den apanagerede Perſon nogen ſærlig Indtægt. Tidligere var der til Loven føiet en Reſolution om, at Embedsgagen ſkulde ophøre, og det var dette Udtryk, denne Tanke, der ſaaledes var udtalt, ſom fra Miniſteriets Side blev bekæmpet, idet man dert fandt en Beſlutning, ſom man meente ikke hørte hjemme ved det, ſom Loven dreiede ſig om.